

Egyszer csak egy angyal érint meg

De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél!

Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt.

Az ÚR angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted!

1Kir. 19.57

Három hónapja meghalt a fiam. Nem szeretnék senkit leterhelni ezzel a gyásszal, nem azért írtam, de szeretnék innen elindulni, hogy aztán elmondhassam azt, amit mondani akarok. Igaz az is, hogy ezekben a hetekben alig találok más kiindulópontot, mint ezt. Ez is a mondanivalóm fontos eleme. Az ugyanis, amiről írni szeretnék az a nem-várákozás. Általában lendületes életet éltem. Mindig voltak terveim, közeli és távoli tennivalóim, naptáram, koncepcióim. Azon az estén megállt valami az életemben. Az élet diktálása szerint nyilván sok más tovább ment. Felkeltem, tisztálkodtam, ettem, dolgoztam, foglalkoztam a családommal, az emberekkel, beszéltem, figyeltem, tanultam, írtam, mint mindenki más. Az életem egy része azonban visszavonhatatlanul megállt. Nem várt többé semmit, nem készült semmire, nem indult sehová. Remegő kézzel gyújtom meg a gyertyát. Az első után majd a második, harmadik, negyedik. Remegő szívvel gondolok a karácsonyra. Valami visszafordíthatatlanul megállt az életemben.

Eddig érzéketlen voltam sokakra, akik ugyanilyen megtorpant életekkel éltek mellettem. Most hirtelen előbukkannak, mintha az árnyékból lépnének ki. Gyászolók, betegek, sebeket hordozók, magányosok, féltők. Eddig is itt voltak, de nem vettem őket észre.

Ebben az évben számomra az advent az elindulás ünnepe. Az tud elindulni, aki

előtt van valami még... Illésről szól ez a kis történet az Ószövetségből. Nagy próféta, aki nem ártall kardot fogni az Úrért. Utána menekül és szégyenkezik. Végül megérkezik egy helyre, ott egy reketyetyebokor. Lefekszik, és meg akar halni. Elege van mindenből. Nem egyszerűen megáll, hanem lefekszik. Nem indul el többé. Elfáradt. Vége. Még imádkozik is, hogy meghalhasson. De Isten nem hagyja. Nem ápolja. Nem vigasztalja. Nem magyarázkozik. Utasít. Kelj fel! Egyél! Indulj!

Ha eddig eljutottál az olvasásban, akkor ez az újság a tiéd! Persze nem tudom, hogy életed melyik pillanatában ért el. Lehet, hogy száguldasz, tele célokkal. Lehet, hogy nem is érted, mit jelent megállni. Lehet, hogy már megszoktad ezt a megállt életet. Ugyan, hová is mennél? Vagy éppen

te is most tanuld ezt a fojtogató benualságot, mint én.

Ilyenkor mindenhová angyalokat rajzolunk. Most eljött a tiéd is, az enyém is. Szólít. Nem ápol. Nem vigasztal. Nem magyarázkozik. Utasít. Kelj fel! Egyél! Indulj! Advent van.

Koczor Tamás
esperes

Pilinszky János

Mielőtt

A jövőről nem sokat tudok,
de a végítéletet magam előtt látom.
Az a nap, az az óra mezítelenségünk fölmagasztalása lesz.

A sokaságban senki se keresi egymást.
Az Atya, mint egy szálkát visszaveszi a keresztet,
s az angyalok, a mennyek állatai fölütik a világ utolsó lapját.

Akkor azt mondjuk: szeretlek.
Azt mondjuk: nagyon szeretlek.
S a hirtelen támadt tülekedésben sírásunk megegyeszer fölszabadítja a tengert,
mielőtt asztalhoz ülnénk.

Szerkesztői levél

Advent idején, amikor közeledünk karácsony felé, nem csak izgalommal készülünk az ünnepre vagy már az új évre gondolunk, hanem visszatekintünk a mögöttünk álló hónapokra is. Ezt tesszük gyülekezeti újságunk hasábjain is. Nem csak annyiban, hogy az utolsó oldalon egy-két mondatban felsoroljuk a mögöttünk álló eseményeket, hanem néhány eseményről bővebben számolunk szavakkal és képekkel. Ezt történik akkor, amikor hírt adunk a konfirmációról, a megválasztott presbitérium beiktatásáról illetve a bagolyirtási ifjúsági táborról, mely események fontos pontjai voltak gyülekezeti életünknek. Nem csak visszatekintünk, hanem „ki is tekintünk”. Ez az év a választások éve volt. Nem csak a közéletben, hanem az egyházban is. Az egyházmegyében esperest és egyházmegyei tisztségviselőket választottunk. Egyházkerületi szinten püspököt és egyházkerületi felügyelőt, országos egyházi szinten pedig országos felügyelőt. Ebből az apropóból közöljük Dr. Fabiny Tamás püspök beiktatási ígérvetését és részleteket Pröhle György országos felügyelő székfoglaló beszédéből. Szűkebb pátriánkból kitekintünk, kimozdulunk abban az értelemben is, hogy a maglódi-győri illetve győri-maglódi gyülekezeti találkozásról egy levelet és egy bizonyosságtételt közlünk. Egyik gyülekezeti tagunk pedig Drezdában járt, aki a drezdai dóm történetéről, sorsáról ír. Ám mit érne életünk és gyülekezeti életünk, ha csak visszatekintenénk, esetleg kitekintenénk, de nem tekintenénk előre? Ezért örömmel hívom fel a figyelmet a gyermekodalra, amely az adventi-karácsonyi készüldés jegyében készült, illetve az adventi-karácsonyi ünnepkör azon közösségi és istentiszteleti alkalmai-ra, melyekre mindenkit szeretettel hívunk és várunk. Már most kívánok minden kedves olvasónknak békés és Istentől megáldott ünneplést. Reménység szerint karácsonykor együtt énekelhetjük: „Dicsőségsé mennyben az Istennek!”.

Erős vár a mi Istenünk”

Péter Attila

„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”

Kamaszkoromban nagynéném, aki viszonylag ritkán látott, meg-megkérdezte: „Hová nősz?”

Lehet, hogy ma is úgy gondolja valaki, hogy itt egy 47 éves ember – nem kamasz már –, aki íme, igencsak magasra hágott az egyházi ranglétrán. Síc itur ad astra? Így jutunk a csillagokig? Isten őrizzen meg ettől a szemlélettől! A felolvasott ígén, választott püspöki jelmondatomon túl egy régi mondas is figyelmeztet erre. Levélben kaptam egy

atyai jó barátától, amolyan féltő óvásként. E „bölcesség” így hangzik: „A püspökök kevés fényt adnak, mert magasan vannak, mint a csillagok.” Keresztelő János szava figyelmeztet ennek az állapotnak a tarthatatlanságára. Minden püspök, sőt minden keresztény ember magára vonatkoztathatja ezt: neki – Jézusnak – növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem! Keresztelő János megélte ennek a mondatnak az igazságát. Tudta, hogy arra sem méltó, hogy Jézus sarujának a szíját megoldja. El kellett engednie tanítványai kezét, hogy azok Jézushoz csatlakozzanak. Hiszen neki, Jézusnak kell növekednie.

Amikor 1987-ben beiktattak a kőbányai lelkészi állásba – e gyülekezetben tizenhárom éven át szolgálhattam –, akkor is Keresztelő János szava alapján hirdetem az ígét: „Kiáltó hangja szól a pusztában.” Magam is úgy éreztem akkor: kiáltani kell. Idéztem Sütő András is, aki Advent a Hargitán című drámájában azokról ír, akik „a Nagy Romlás tövében élnek, és akiktől elvétellett a kiáltás joga”. Felolvastam a drámából Bódi Vencel megrázó imáját (a Nemzetiben egykor Sinkovits Imre mondta el): „Erdeidben meghagyod a fákat egymás mellett, és a csillagaidat sem szórod szerte, hogy ne láthassák egymást. Miért éppen a mi gyermekeinket juttatod szélfűtött bogáncsok sorsára? Miért? És ha már így jársz el mivelünk, miért nem hagyod meg nekünk a kiáltás jogát legalább? A kiáltás hangján kellene szólnunk az elveszettekhez, Te pedig a hallgatás parancsával súlytasz bennünket. (...) Add vissza nekünk a

Dr. Fabiny Tamás püspök ígérvetése

kiáltás, a segélykiáltás jogát, hogy felemelt hangon szólhassunk a mi gyermekeinkhez! Vedd el tőlünk, Uram, a hallgatás kötelességét.” Akkor úgy éreztem, kiáltani kell. Ma talán csöndesebb szóra van szükség. Alázatra. Nekem kisebbé kell lennem, hogy ő növekedjék. Március 25-e van. Az egyház – nemcsak a római katolikus, hanem az egyetemes egyház – ősi hagyománya szerint ez Jézus fogantatásának napja. Éppen kilenc hónappal vagyunk karácsony előtt. Ezen a napon látogatott el Gáriel

angyal a názareti szűzhöz, aki átélte a csodát: Isten őt, az alázatos szolgálóleányt választotta ki.

Egy ógyházi megfogalmazás szerint „a felség magához emelte az alacsonyrendűséget, az erő a gyengeséget, az örökké létezés a halandóságot. A sérthetetlen természet egyesült a szenvedésre képes természettel.”

Lukács evangélista nyomán Luther Márton nagyszerű Magnificat-kommentárjára hivatkozhatunk, amelyben reformátorunk „Isten munkamódszeréről” ír: ő a kicsit felmagasztalja, a nagyot megalázza. Isten, bár a magasságban lakik, mégsem állal a mélybe nézni. Parafrazisában Luther ezeket a szavakat adja Mária szájába: „En csak műhely vagyok, amelyben ő dolgozik, magam semmit sem alkottam a művön. Engem senki se dicsérjen. Istent, az ő munkáját kell dicsérni.”

Szűz Mária méhe már befogadta a megszületendő Jézust. Az inkarnáció, a testté létel csodája már megkezdődött, de rajta kívül erről senki sem tudhat még. Fölötte nagy titok. Törekény teste a világ Megváltóját rejti. A magzat immár növekedésnek indult. Ha valaki, akkor Mária elmondhatja: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.”

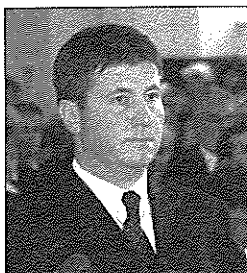
A népnyelv gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepének is nevezi ezt a napot, hiszen „a föld méhében feszül minden csíra-magzat, s a rügyek is pattanni készülnek”.

Luther, helyesen, Krisztus-ünnepnek tartotta ezt a napot. Hiszen Mária teste Jézust rejti. Védenie és óvnia kell, hiszen amikor eljön az ideje, világra kell majd hoznia. A vajúdás is azért lesz, mert az egyiknek növekednie kell, a másiknak kisebbé lennie.

„A háznál nagyobb tisztessége van a ház építőjének”.

(Részletek Pröhle Gergely országos felügyelő székkfoglaló beszédéből)

Pröhle Gergely
a Magyarországi
Evangélikus Egyház
új Országos
Felügyelője

Vajúdással, ráadásul a világ vajúdásával kapcsolatos az az ige, amelyet a püspökitatási meghívóra írtam: „...a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” Igen, a teremtett világ együtt sóhajtózik és vajúdik, hogy aztán a születés, az új élet csodája megvalósuljon. Pál apostol is tudja ezt, hiszen egy meghökkentő mondatában ezt írja: „...gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalmak között szülök meg, amíg kifermálódik bennetek a Krisztus.” (Gal 4,19) Igen fájdalmas vajúdás Krisztus életre támadása. Gyötrelmek közepette jut Pál apostol is odáig, hogy elmondhassa: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus...” (Gal 4,20; Károli-fordítás) Nem könnyű kimondani: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.”

A mai igehirdetők, lelkipásztorok is ezt a gyötrelmes utat kell, hogy járják. Egyik konfirmáló lelkészem, Keken András egy írásában így fogalmaz: „Különös és zavaros lelki folyamat az, ami bennünk, prédikátorokban végbemegy. Félünk attól, hogy prédikálnunk kell, és félünk attól, hogy nem prédikálhatunk. Úgy készülünk, mintha éppen a következő prédikáción múltnék száz és száz ember sorsa, s az ámen után csak abban reménykedünk, hogy senkiben sem okoztunk kárt. Valami furcsa öröm van bennünk, míg a lépcsőkön felfelé lépegetünk: a szereplés, a szolgálat és a jóhír-közlés keveréke – s valami szomorú letörtség akkor, amikor a szószékről lejövünk. Az is lehet, hogy rajongó vagy hálás szemek óriást látnak bennünk – csak mi érezzük azt, amit Verlaine így mondott: »Annak, hogy költő legyek, nincs más akadálya, csak a verseim.« Újra és újra próbálkozni, újra és újra megszegyenülni – úgy látszik, ez a mi sorsunk. De mit tegyünk? Jézus küldött erre az útra, s nekünk a szívünk szakadna meg, ha nem tehetnénk azt, amivel ő megbízott.”

Más az út a lépcsőkön felfelé – és más lefelé. Lefelé nehezebb, de jézusibb. Magasra jutottunk? Nem, a mélységet kell megjárnunk.

Keresztelő János, Szűz Mária és Pál apostol tudta ezt. Nekünk is kell tudnunk. Nekem is ezt az utat kell járnom. Nekem kisebbé lennem, neki, Jézusnak növekednie. Bennem és szolgálatom által.

Kérlek titeket, azért imádkozzatok, hogy így legyen.

Ámen.

Tisztelt egybegyűltek, kedves testvérek! Mindenek előtt köszönöm, hogy ilyen sokan megtisztelték jelenlétükkel a mai alkalmat. Tisztában vagyok vele, hogy mindez elsősorban nem nekem szól, hanem e nagy hagyományú megbízatásnak és egyházunknak, a Magyarországi Evangélikus Egyháznak... Az elhangzott Bach-kantáta az Istenhez igyekvő emberről szól. Az ötödik evangélista muzsikája pontosan adja vissza kéttség és bizonyosság kettősségét. Az önmagammal kapcsolatos kétség kiegészül testvéri közösségünk imádságos erejébe és az isteni gondviselésbe vetett bizalommal. Így álllok hát most előttetek: nem széket foglalva, hanem szolgálatra készülve, segítséget kérve, a támogatásban bízva...

Az egyház célja az evangélium hirdetése. E cél érdekében hozott létre és tart fenn egy szervezetet, intézményeket, képez lelkészeket, alkalmaz munkatársakat. Minden szervezet működésének feltétele a rend. Nem arra a rendre gondolok, amely – olykor akár egzisztenciális retorziók kilátásba helyezésével – hamis tekintélytiszteltet kényszerített lelkészt és laikust. Ezeknek az időknek remélhetőleg egyszer s mindenkorra végük. Egyházunk egyik legnemesebb hagyománya a gyülekezetek önállósága, az egyháztagok gondolati szabadságának tiszteletben tartása. Arra a rendre gondolok tehát, amit a „szabadság szül”. Amelyben mindenki tudja, hogy hol a helye, mi a feladata... Szeretném, ha azt éreznék, éreznétek, hogy egy olyan egyház áll mögöttetek, mely gondosan ügyel ugyan belső rendjére, de támogat minden olyan kezdeményezést, mely az evangélium hirdetésének ügyét szolgálja. Tisztában vagyok vele, hogy az egyház első sorban a gyüleke-

zeteiben él, általuk hat. Érdeklődéssel és szeretettel fordulok tehát mind a lelkészek, mind a világi tisztségviselők felé, szolgáltatók akár a legnagyobb budapesti gyülekezetekben, akár a legkisebb vidéki szórványban. Csak egymás szempontjaira odafigyelve, közösen tudunk új célokat meghatározni, értük dolgozni...

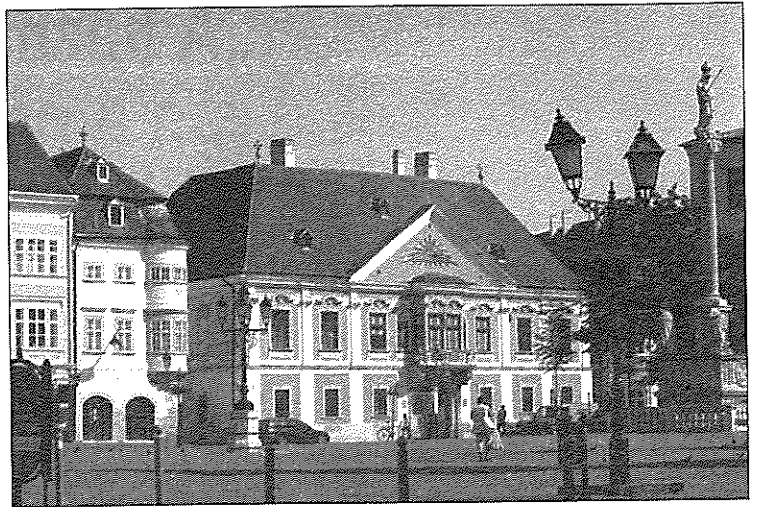
A kis közösségek ereje a belső sokszínűségben, szerteágazó kapcsolatrendszerben, ugyanakkor az erős lelki összetartásban rejlik. Olykor nehéz elfogadni a másik ember meggyőződést, szokásait, nehéz együtt élni a múlt átkos örökségével, az ebből eredő bizalmatlansággal, sértettséggel. A politikai meggyőződések különbözősége a demokrácia velejárója, mint ahogy a múlt feltárása is az. Egy ilyen viszonylag kis közösségben, mint a miénk, mindenkire szükség van, erényeivel és hibáival együtt, ami persze nem jelenthet kritikátlan elfogadást. Tudom, hogy kényes egyensúly ez, mely nagy hitet, önuralmat és sok energiát követel...

„A háznál nagyobb tisztessége van a ház építőjének” - szól az általam választott bibliai mottó. Mi, a ház lakói – a zsoltáros szavaival – fáradozunk, őrziünk, korán kelünk, és későn fekszünk. Minden erőfeszítésünk ellenére, ha magunkban nem is, de a ház építőjében biztosak lehetünk.

(Elhangzott 2006. október 27-én a Deák téri templomban az ünnepélyes beiktatáson)

Gyülekezeti kirándulás kicsit másként

Először mi voltunk a vendéglátók június 11-én. A győri gyülekezetből egy csoport érkezett hozzánk, hogy megismerje gyülekezetünk életét és hagyományainkat. A személyes ismerkedésre lehetőség adódott az istentisztelet után. Álljon itt néhány gondolat egy vendéglátó testvérünk élményeiről.

A Széchenyi tér Győrben, ahol vendéglátóinkkal sétáltunk

Kata ajándéka

Ez a vasárnap egy kicsit más volt, mint a többi. Vendégek érkeztek Győrből a gyülekezetünkbe.

A vendéglátás is más volt, mint a többi: családoknál ebédelték a vendégek. Hozzánk Kata érkezett az édesapjával. Ajándékot is hoztak.

Kata ajándéka is más volt, mint a „szokásos” ajándéktárgyak: Igét hozott nekünk! Maga által készített kis képet adott át, melyen az a konfirmációi ige volt, amit pünkösdkor kapott.

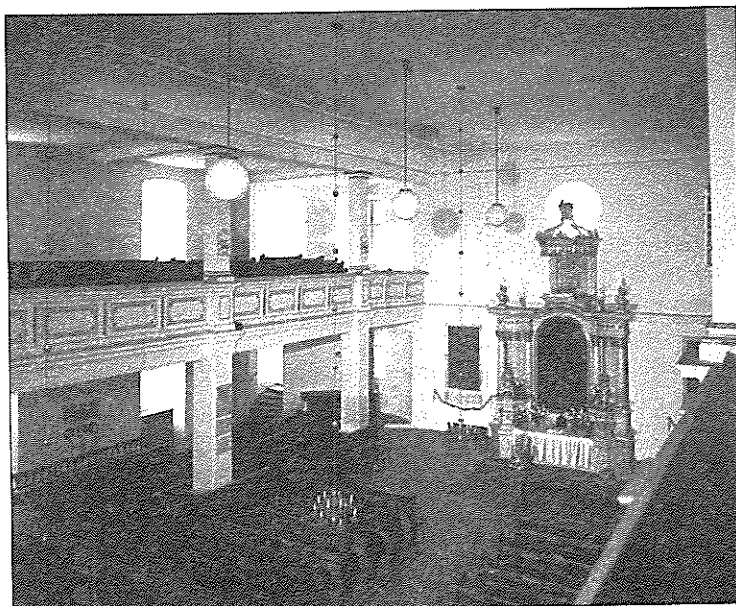
„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” (Példabeszédek könyve 4,23)

Pál apostol ezt írta tanítványának Timóteusnak:

„Hirdesd az Igét, állj elő velem, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, fedd, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással.”

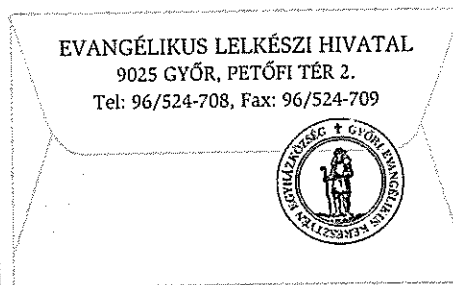
Kata elindult a tanítványi úton ...

Szeberényi Lászlóné írása

A Győri Öregtemplom belseje

Hamarosan szívélyes meghívó levél érkezett Győrből:

Kedves Maglódi Testvéreink!

Az első szó hadd legyen a köszönet szava azért a szeretetteljes fogadtatásért, amelyben részesítettek bennünket nyár eleji kirándulásunk alkalmával. Az egész gyülekezeti csoport nevében mondhatom, nagyon jól éreztük magunkat Maglódon! Örülünk, hogy a vendég- és a vendégfogadó családok a látogatás rövid volta ellenére hamar megtalálták a hangot egymással. Ebben nagy szerepe volt annak az őszinte és nyílt várakozásnak, amivel vártak és fogadtak bennünket.

Ezért különösen is köszönetet mondunk mind a vendéglátó családoknak, mind pedig a lelkészcsaládnak, akik megszervezték ezt a találkozót!

Már Maglódon felvetődött bennünk, és a hazafelé vezető úton meg is fogalmazódott, hogy viszonzni szeretnénk azt a kedvességet, amelyet irántunk tanúsítottak. Ezt pedig hogyan máshogy tehetnénk meg, mint vendégül látnánk testvéreinket itt Győrben, gyülekezeti közösségünkben. Ezért hadd tolmácsoljam most a Győri Evangélikus Egyházközség meghívását maglódi testvéreink felé! Az előzetes egyeztetések során abban állapodtunk meg a gyülekezet lelkészével, hogy a 2006. október 7-i, szombati napra szeretettel meghívjuk a gyülekezetet városunkba és közösségünkbe. Bízunk benne, hogy elfogadják meghívásunkat, és viszonzni tudjuk azt a vendégszeretetet, amelyben Maglódon lehetett részünk!

A találkozás reményében köszöntjük a maglódi testvéreinket, és Isten áldását kívánjuk közösségükre, lelkészük/lelkészeik szolgálatára!

Győr, 2006. augusztus 24.

Erős vár a mi Istenünk!

*Ócsai Zoltán
igazgató lelkész*

Izgalommal, várakozással készültünk október 7-én a gyülekezeti kirándulásra. Sokan tartották levélben, telefonon a kapcsolatot. Örültünk a viszontlátásnak, s hogy megismerhettük a vizek városát és győri evangélikus testvéreink életét.

Immár másodszor tapasztaltuk meg, hogy „Mily szép, mily gyönyörűsége a testvérekkel egységben lenni”.

A reménység kövei

Mézsárgán lebeg Drezda fölött a Frauenkirche kupolája, melyet friss homokkövekből emeltek az építők. Tündököl a kupola keresztje is. Az oldalfalakon fekete és világos sárga homokkövek egymás mellett. A kétféle színű homokkő két történetről tanúskodik.

A templom keletkezéséről az 1700-as évekből (1722-1743), lerombolásáról és újjáépítéséről.

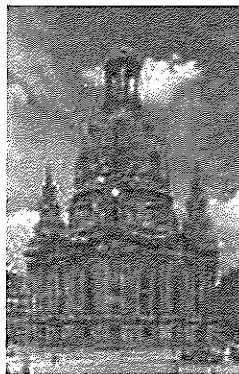
A hatalmas méretű protestáns templom a drezdai palota szomszédságában épült fel, mely a katolicizmus szász központja volt. A szász választófejedelmek nagy toleranciával viseltettek a protestánsok templomépítése iránt. G. Bähr tervei alapján felépült a gyönyörű protestáns dóm, ahogy egyesek nevezték.

A Frauenkirche legszomorúbb időszaka 1945. február 13-a volt. Ekkor az angol-amerikai légierő bombatámadást intézett Drezda ellen. Az egész város romokban hevert és sok ezer ember halt meg.

1945 után a templom romjai fölött sok vita zajlott: újjáépíteni vagy mementóként meghagyni az utánunk jövőknek: soha többé háborút! A romok mitikussá váltak,

A drezdai Frauenkirche lerombolva és újjáépítve

látványosság lett belőlük, míg nem 1982. február 13-án fiatalok gyertyákat gyújtottak a romoknál, s kézenfogva énekeltek a kánont: Dona nobis pacem ... (Adj békét Uram!) A Frauenkirche a gondolati szabadság szimbólumává vált. Újjáépíteni! – gondolták egyre többen. S az a fiatalember, aki 1945 februárjában azt írta a füstölgő romokra - „ez maradt nekünk”-, újabb feliratot készített: „Felhívás Drezdából! Építsük újjá Isten házáat!”

Ezután kezdődött a Frauenkirche történetének újabb fejezete: a reménységé. 1993. januárjában a „kincskeresők” jelentek meg a romokon: minél több eredeti követ beépíteni az új templomba.

Ez a hatalmas munka több, mint tíz évig tartott. Adományok érkeztek a világ minden országából. Szorgalmas kezek és nagy szaktudású emberek munkája nyomán 2005. október 31-én, a reformáció ünnepén felhangzott a hozsánna, több, mint 60.000 ember vett részt az újjáépült templom felszentelésén.

Ajánlom szeretettel, hogy aki teheti, nézze meg ezt a csodálatos templomot!

Ajánlom szeretettel, hogy aki teheti, nézze meg ezt a csodálatos templomot!

Ajánlom szeretettel, hogy aki teheti, nézze meg ezt a csodálatos templomot!

Szeberényi Lászlóné

Fontos információk

Kedves adózó gyülekezeti tagjaink!

A következő évi adóbevallás előtt már lehet, hogy nem jelenik meg újságunk. Ezért ezúton kérjük, rendelkezzenek adójuk kétszer 1%-áról.

A Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035.

A Maglódi Evangélikus Egyházközségért Alapítvány adószáma:

18675421-1-13.

Köszönjük

A Maglódi Evangélikus Egyházközségért Alapítvány kuratóriuma ezúton köszöni meg az alapítványunkat személyi jövedelemadójuk 1%-ával támogatóknak a 2005. évben bankszámlánkon jóváírt **90.045 Ft felajánlást**. Az összeget a 80 éven felüli gyülekezeti tagok megajándékozására és a házasság évfordulós Istentisztelet kiadásainak finanszírozására fordítottuk.

az Alapítvány Kuratóriuma

Kérés

Kérjük azokat, akiknek a Maglódi Evangélikus Egyházközség temetőjében lejárt sírhelyük, kriptájuk van, Laczkó Györgyné temetőgondnoknál jelezzék újramegváltási szándékukat.

A temetőgondnok elérhetősége:
Maglód Sugár út 77/B.

2006

Az idén május 14-én 13 konfirmandus tett vallást hitéről ünnepi istentiszteleten.

Konfirmandusaink a templomkertben. A kép jobboldalán Péterné Benedek Ágnes, baloldalon Péter Attila lelkes látható.

A 2006-ban konfirmáltak névsora:

Bondor Balázs
Bondor Zsófia
Dulin Gábor
Gohér Cintia
Kozma Dániel
Nagy Dorina
Pecznyik Péter
Radván Judit
Raukó Viktor
Sosovicza Fanni
Szarvas Vivien
Szentesi Zoltán
Tánczos Márk

Konfirmandusaink az oltár előtt

Konfirmandusaink zenével is köszöntötték a gyülekezetet

Másodszor Bagolyirtáson

Az ifjúsági táborunk tavaly a Mátrában oly annyira tetszett, hogy ez éven ismét Bagolyirtáson töltöttünk néhány napot. Ragaszkodnak a gyermekek azokhoz a helyekhez, ahol igazi közösségi- és Istenélményben van részük. Hála Istennek ez ismét megadatott, erről tanúskodnak a következő szemelvények élményeikből:

„Az volt a jó, hogy olyanokat is közelebről megismerhettem, akit korábban csak látásból ismertem, és csak köszöntünk egymásnak. Nagy élmény volt, hogy mennyi mindentről tudunk beszélgetni.”

**Képes
beszámoló
az ifjúság
életéből**

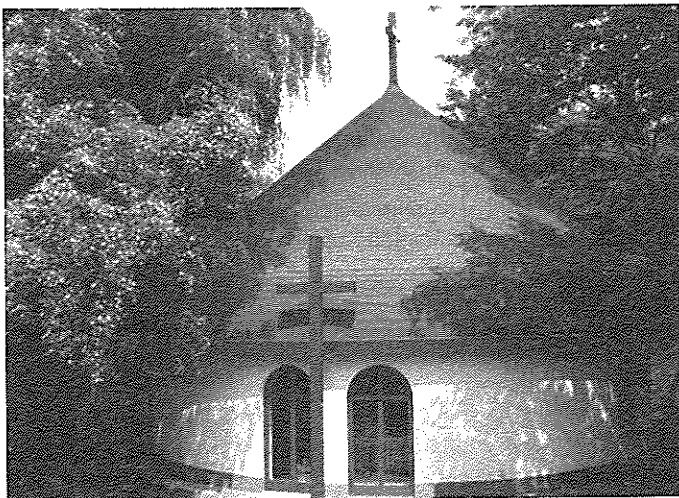
„Nehezen vettük magunkat rá a túrákra, de jó volt úton lenni és megérkezni.”

„Sokat számháborúztunk, és én nagyon élveztem. Lehet, hogy még ma sem találta meg senki a zászlót, amit elrejtettünk.”

„Nekem a remete tetszett a legjobban. Becsülöm őt, hogy így él, de én ezt nem tudnám megtenni.”

„Nem tudom, miért, de nagyon különleges hely ez a Fallóskút. Itt magától elcsendesedik az ember.”

„Csak azt sajnáltam, hogy ilyen hamar véget ért a tábor, és szeretnék jövőre is menni.”

A Názáret-templom, ahol éreztük az otthonosságot és a békességet

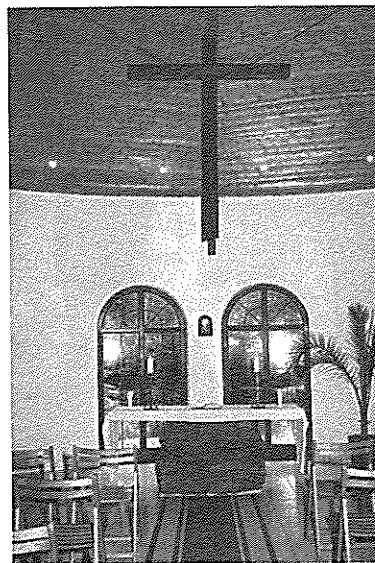
A fallóskúti remete ajándéka

Az oldalt összeállította:
Péterné Benedek Ágnes

A Világbéke Templomának makettje mely Fallóskúton épül

Örömhír a pásztoroknak

A kápolna belseje, ahol elcsendesedtünk

GYÜLEKEZETI HÍREK

● **Január 17-19** között az ökumenikus imahét keretében együtt ünnepeltünk esti istentiszteleteken római katolikus és református testvéreinkkel.

● **Március 2-án** a nők ökumenikus világ-imanapján gyülekezeti termünkben együtt imádkoztunk a világ különböző tájain élő asszonytestvérekkel.

● **Március 12-én** közgyűlésünkön megválasztottuk gyülekezetünk új presbitériumát.

● **Március 19-én** Györe Balázs teológus hallgató hirdette Isten ígését szuplikációs szolgálat keretében.

● **Március 25-én** a gyülekezet lelkésze részt vett Miskolcon Dr. Fabiny Tamás püspök beiktatásán.

● **Április 2-án** úrvacsorai istentisztelet keretében beiktattuk szolgálatába a gyülekezet új presbitériumát.

● **Április 9-én** – virágvasárnapi istentiszteletünkön – az *Extreme Harsona Kvartett* volt vendégünk, és szolgált zenével.

● **Április 16-án** húsvét hajnali istentiszteletet ünnepeltünk, melyen gyülekezetünk fiatal felnőttjei szolgáltak.

● **Május 5-7** között hittanosaink és konfirmandusaink csendes hétvégét töltöttek Albertirsán.

● **Május 14-én** konfirmandusaink ünnepi istentiszteleten tették vallást hitükről.

● **Május 21-én** tanévzáró istentiszteleten adtak hálát hittanosaink az elmúlt tanévért.

● **Május 28-án** gyülekezetünk képviselői részt vettek Dabason *Koczor Tamás* esperes és az új egyházmegyei tisztségviselők beiktatásán.

● **Június 4-én** – pünkösdi napján – hagyományainkhoz híven csodálatosan feldíszített templomban, népviseletbe öltözött lányok-asszonyok körében tartottuk ünnepi istentiszteletünket.

● **Június 10-én** községünk szlovák napi rendezvényei templomunkban kezdődtek kétnyelvű istentisztelettel, melyen *Nobik Erzsébet* lelkész szolgált.

● **Június 11-én** a *Győri Evangélikus Gyülekezet* 42 fős csoportja látogatott hozzánk.

● **Június 25-én** a 25 és 50 esztendeje konfirmáltak hálaadó istentiszteleten és testvéri beszélgetésen vettek részt.

● **Szeptember 17-én** gyülekezetünk hittanosai tanévnnyitó istentiszteleten kezdték el az előtti álló tanévet.

● **Szeptember 22-én** templomunkban hallgathattuk a *Vermesy Művészeti Napok* nyitó hangversenyét.

● **Október 7-én** gyülekezetünk viszontlátogatást tett a győri gyülekezetben.

● **Október 26-27-én** református testvéreinkkel együtt készültünk reformáció ünnepére esti istentiszteleteken, melyet 29-én a református templomban úrvacsorai istentisztelettel ünnepeltünk.

● **November 5-én** megemlékező istentiszteleten gondoltunk mindazokra, akik az elmúlt egy évben hunytak el.

Az ádventi-karácsonyi ünnepkör alkalmai:

- December 3-án 4 órakor kezdődik ádventi szeretetvendégségünk. Meghívott vendégeink D.Dr. Harmati Béla püspök és felesége Polgár Rózsa textilművész.
- December 10-én hálaadó istentiszteletre hívjuk azokat, akik ez évben ünneplik házasságuk kerek évfordulóját.
- December 24-én, karácsony szent estéjén este 5 órakor ünnepi istentisztelet a gyermekek szolgálatával.
- December 25-én, karácsony első napján 1/2 11 órakor ünnepi istentisztelet úrvacsoraoasztással.
- December 26-án, karácsony második napján 1/2 11 órakor ünnepi istentisztelet úrvacsoraoasztással.
- December 31-én óévi esti istentisztelet 5 órakor.
- Január 1-én újév ünnepi istentisztelet 1/2 11 órakor úrvacsoraoasztással.
- Január 6-án (szombaton) vízkereszt ünnepi istentisztelet 1/2 11 órakor.
- December 24-én és december 31-én vasárnap lévén délelőtt 1/2 11 órakor is tartunk istentiszteletet.

Gyülekezeti alkalmainkra mindenkit szeretettel hívunk és várunk.

Egyházközségünk új presbitériumának tagjai:

Kérges László, Kölcsey Ferenc u. 17.
 Petrovics Jánosné, Kölcsey Ferenc u. 11.
 Takács János, Árpád vezér u. 104.
 Kiss Pálné, Sallai u. 42.
 Holkó Ágnes, Sugár u. 73.
 Gohér Pálné, Bajcsy-Zsilinszky u. 18.
 Nagy Györgyné, Sugár u. 96.
 K. Szever Jánosné, Semmelweis u. 14.
 Domokos László, Tánacsics Mihály u. 12.
 Varga Gabriella, Sugár u. 94.
 Fabók Jánosné, Liszt Ferenc u. 4.
 B. Hajdú Mária, János u. 14.
 Dobosné Sziráki Erika, Ecseri u. 4.
 Domokos Béláné, Tánacsics Mihály u. 12.
 Gerencsér Imréné, József Attila krt. 84.
 Gohér Pál, Bajcsy-Zsilinszky u. 18.
 Gubcsó Jánosné, Sugár u. 124.
 Holbics Istvánné, Sugár u. 99.
 Holkó Mihály, Ady Endre u. 36.
 Pecznik Józsefné, Madách Imre u. 4.
 Raukó János, Bajcsy-Zsilinszky u. 2.
 Szeberényi Lászlóné, Bajcsy-Zsilinszky u. 3.
 Szentesi Jánosné, Ecser, Bajcsy-Zs. u. 47.
 Takács Pál, Rákóczi u. 39.

Az új presbitérium eskütétele

Egyházunkban 6 éves időtartamra választjuk meg a tisztségviselőket. Eltelt 6 esztendő és gyülekezetünkben is választottunk. Megköszönjük a régi presbitérium munkáját. Március 12-én közgyűlésen megválasztottuk az új presbitérium tagjait, akiket április 2-án beiktattunk szolgálatukba. Isten áldása legyen a gyülekezetben végzett munkájukon és szolgálatukon!

Egyházközségünket segíti
**a Maglód Evangélikus
 Egyházközségért Alapítvány.**

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik alapítványunkat adójuk 1%-nak felajánlásával vagy más módon támogatták. További felajánlásait a Monor és Vidéke Takarékszövetkezet

6510039-10035728
 számlaszámon tehetik meg.

Az Alapítvány Kuratóriuma

ERŐS VÁR

A Maglód Evangélikus Egyházközség Gyülekezeti újságja

2006. VII. évfolyam 1. szám

Megjelenik négyhavonta 1500 példányban

Az újságért felel: **Péter Attila lelkész**

Cím: 2234 Maglód, Sugár út 79.

Telefón: 06-29-325-555

Nyomdai kivételzés: Vémi József